

ikke kan sælge Dyr, ja, ikke en Gang udstille et Handyr paa Dyrskuer. Jeg kan ikke se, der kan være noget i Vejen for, at Manden faar Lov til at udstille Handyr paa et Dyrskue, Dyret er jo striglet og pudset, og der kan absolut ikke være nogen Fare for Smitte ved, at der bliver følt paa det. Jeg vil derfor henstille til den højt-ærede Landbrugsminister at tage en Ændring af Lovens § 12 under Overvejelse og tage Hensyn til den Resolution, der er kommet fra de samvirkende fynske Husdyrbrugs Udvalg, saaledes at Oprætterne ikke skal være hemmet i deres Arbejde og heller ikke være hange for, at en eller anden, som har et godt Øje til en Mand, melder ham til Politiet — saadant noget har man faktisk begyndt paa — for at faa ham sat ud af Spillet som Oprætter.

Jeg vil saa gerne sige et Par Ord om noget, jeg har været inde paa ved forrige Finanslovbehandling, men en Ting, jeg har rendt Panden imod, og som der ikke er kommet noget Resultat ud af. Jeg tænker paa Forbindelsen imellem Land og By. Man hører saa tidt herinde i Byerne, hvorledes man taler om de agrariske Interesser, hvorledes man taler om, at Agrarerne udbytter Bybefolkningen, de skal have de høje Priser for Levnedsmidler; men man glemmer tidt at tage i Betragtning, at disse Levnedsmidler i Virkeligheden er uhyre billige ude paa Landet, men at det er paa Vejen ind til Byerne og ved Om sætningen i Byerne, at de store Omkostninger løber paa. Det er godtgjort, at der løber uhyre Omkostninger paa i Byerne. Efter sidste Finanslovbehandling, hvor det ærede Medlem Hr. Andreasen havde interesseret sig for Spørgsmaalet, fik vi nedsat et Udvalg, som har arbejdet med den Sag i et Aar, og vi har der foretaget Undersøgelser for at se, hvor mange Procent der kunde løbe paa i Levnedsmidlernes Pris paa Vejen fra Grossist til Detailhandler. Jeg kan forsikre Dem, at det er Hundreder af Procent, ja, man har i enkelte Tilfælde konstateret tusind Procent paaløbne Omkostninger paa Vejen fra Flæskehallen — det drejer sig om Kød — ud til Forbrugerne. Det er givet, at naar der tages saadanne Procenter — mange Steder drejer det sig om 300 pCt. —, maa Varerne blive dyrere for Forbrugerne her i Byen.

Og naar man saa tillige har den store „Social-Demokrat“ til at ægge Arbejderne op mod Landbrugerne, naar „Social-Demokraten“ f. Eks. den 18. Februar 1922 skriver, at Storbønderne har Magten, og

de forlanger uden Blusel Verdensprisen for deres Varer; vil Arbejderne have Sul paa Bordet, skal det betaales dyrt, meget dyrt, thi Storbønderne vil have Penge, mange Penge — naar man saaledes har „Social-Demokraten“ til at sætte Stemningen blandt Byernes Befolkning op, forstaar man godt, at der kan oparbejdes en Stemning mod Landbrugerne. Naar man endvidere tager i Betragtning, som jeg har nævnt, at Varenes Pris er fordoblet eller 3-doblet, fra de gik fra Produktionsstedet, til de kom Forbrugerne i Hænde fra Detailhandleren, forstaar man godt, at Byernes Arbejdere og Bybefolkningen mange Gange kan synes, at de Landbrugere er nogle forskrækkelige Optrækkere.

Jeg har ønsket at gøre opmærksom paa det, og jeg har ønsket her at sige, at Forholdet er i Virkeligheden det, at Landbruget er parat til at etablere en direkte Forbindelse med Byernes Arbejdere, at Landboernes Andelsorganisationer er parate til at gaa ind i et saadant Arbejde, naar blot vi kan skaffe de Sammenslutninger her i Byen, som nødvendigvis maa til for at danne Basis for et stort direkte Udsalg. Vi fra Landbrugets Side tænker ikke paa at ødelægge Detailhandlerstanden, ikke i nogen som helst Henseende, men kun paa at faa et saadant fast stort Udsalgssted oprettet her i Byen, som kan være en Regulator for de Priser, der tages. Vi misunder ikke Detailhandlerne en ordentlig Avance for deres Varer, men gaar den op til flere Hundrede Procent, tror jeg, man vil indrømme, at det er for højt, og saa kunde det være godt at faa en saadan Regulator. Den kan faas, hvis Byernes Befolkning er parat til at danne de Sammenslutninger, som skal til som Basis for et fast stort Udsalgssted her i Byen. Jeg tror, det vilde være af Betydning for Forholdet mellem Bybefolkningen og Landbrugerne, om der kunde komme en saadan Forbindelse i Stand, og det skulde glæde mig, om det kunde lykkes at knytte den Forbindelse, jeg her har lyst efter.

Der har været talt saa meget om 9. Juli og Bankkrakket. Der er imidlertid en Ting, som der ikke har været talt saa meget om, men som jeg kunde ønske med nogle Ord at gøre opmærksom paa. Det er det Forhold, vi havde i 1919 og 1920, Efter at Krigen var sluttet og Vaabenstilstanden var indgaaet, var der en naturlig Varehunger her i Landet, fordi vi havde været afspærret saa længe. Man gav sig til at købe op af Varer, langt flere Varer, end vi selv skulde bruge, idet der for